

dog ikke er begrundet. Forsaavidt det altsaa skulde vise sig, at min Tvivl i saa Henseende er aldeles ubegrundet, kan jeg naturligvis ikke have Noget imod, at Forslaget under Nr. 1 vedtages; men jeg maa dog selv da gjentage, hvad jeg allerede før lidt siden udtalte, at jeg heller ikke indser, at Forslaget under denne Forudsætning stifter nogen Nytte.

Med Hensyn til Forslaget under Nr. 3 maa jeg udtale mig paa en ganske anden Maade end om de andre Forslag. Forslaget under Nr. 3 er af den Art, at jeg ikke kan indse Andet, end at dets Vedtagelse i Virkeligheden vil være en Forkastelse af Lovforslaget. Jeg kan ikke indse, at det vilde være muligt for denne Banks Bestyrelse ligeoverfor Aktionærerne at forsvare sin Handlemaade, hvis den gik ind paa at udvide sig til ogsaa at være en Hypothekbank, naar dette Forslag vedtages. Der er jo dog allerede et meget betydelig Sikkerhed i Lovforslaget, dels ved Bestemmelsen om Revisorer under Nr. 13 og dels ved Bestemmelsen i § 4, hvorefter Indenrigsministeren kan lade Bankens Virksomhed undersøge, naar han ønsker, og der var endog tidligere en Bestemmelse til, som jeg ikke havde Noget imod, som gav en yderligere Sikkerhed, men i hvis Udskydelse ved Sagens 2den Behandling det ærede Medlem, der før havde Ordet — fra Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) — jo havde en meget væsentlig, for ikke at sige den væsentligste Andel. Nu forekommer det mig rigtignok besynderligt, at det ærede Medlem i Dag udtaler, at, da denne Bestemmelse er gaaet ud, vil det være nødvendigt at indsætte en anden Kontrollbestemmelse, en Bestemmelse, som staar for mig saaledes, at jeg ikke kan indse, at Banken kan tage mod Lovforslaget og de Forpligtelser, det medfører, naar den indføres i Loven. Det maa nemlig være aldeles indlysende, at denne Bestemmelse i ethvert Fald kan misbruges, og det paa en for Banken i allerhøieste Grad ødelæggende Maade. Det vil være en meget let Sag for et enkelt Institut og navnlig for flere enkelte Institutter, der komme i Konkurrenceforhold til Banken, at skaffe sig for $\frac{1}{2}$ Million af Bankens Obligationer, og de ville da ved at fremkalde en Underjøgelse se sig i Stand til at kaste en stærk

Mistanke ud i Publikum, som naturligvis ikke alene vil gaa ud over Hypothekafdelingen, men ramme Banken i det Hele med alle dens Forretningsafdelinger, og dette er Noget, Bankens Sjender nærmest ville gjøre paa Tider, da der er Banffeligheder tilstede, ja maasse endog paa Tider, hvor man ønsker at bortlede Mistanken fra sig selv og hen paa et ubehageligt konkurrerende Institut, som Landmandsbanken kan blive. Hvad enten man siger, at det er mere eller mindre sandsynligt, at noget Saa-dant vil ske, saa er Sagen dog den, at Bestemmelsen i alt Fald vil blive et Sværd, der kommer til saaledes at hænge over Landmandsbankens Hoved, at jeg føler mig overbevist om, at ingen Styrelse af Banken kan modtage Lovforslaget, medmindre Forslaget forkastes. Jeg vil derfor tillade mig at raade Enhver i dette Thing, som ønsker, at Lovforslaget ikke alene skal komme ud som Lov, men ogsaa træde i levende Virksomhed derved, at Landmandsbanken indretter en Hypothekafdeling, støttende sig til Loven — hvorledes de end ville stille sig med Hensyn til de andre Forslag — til i ethvert Tilfælde at stemme imod Forslaget under Nr. 3.

Steenstrup: Da jeg anser Forslaget under Nr. 3 til en ny § 6 for at være i højeste Grad forkasteligt, og da jeg betragter Lovforslaget i det Hele som et af de vigtigste Lovforslag, der overhovedet har foreligget Thinget, skal jeg slutte mig til, hvad den ærede sidste Taler sagde, og jeg skal nærmere begrunde min Mening. Jeg veed ikke, at noget Forslag, der har foreligget Thinget, og som er gaaet ud paa at løse det store Arbejderspørgsmaal, tilnærmelsesvis har kunnet pege hen paa en Afhjælpning deraf i den Grad, som det Forslag, der her foreligger, thi, mine Herrer, hvad er egentlig vor Hovednæring her i Landet, og hvad er vor Hovedtrang? Man kan ikke tvivle om, at vor Hovednæring er Landvæsenet, og at Hovedtrangen for Landvæsenet er tilstrækkelig Driftskapital. Jeg vil nu blot opstille den Sætning, at enhver Gaardmand aarlig vil, ikke bortkaste 100 Rd., men derimod anvende 100 Rd. mere til sin Drift, end han nu gjør, til Mergling, til Gjødning